

ת"פ 16134/02/16 - מדינת ישראל נגד ז ס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16134-02-16 מדינת ישראל נ' ס(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד אמיר רבי

המאשימה

נגד

ז ס ע"י עו"ד מוסטפא יחיא

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת עדויות, בארבעה אישומים שעניינם עבירות אלימות כנגד ילדיו ובאישום אחד שעניינו עבירות הדחה בחקירה ומסירת ידיעה כוזבת. ואלו הקביעות העיקריות שבהכרעת הדין:

הנאשם ואשתו, נ ס (להלן: **נ**), היו נשואים משנת 2001 ולשניים שלושה ילדים: ע, ילידת 2003, י, יליד 2004 ומ, ילידת 2008. באוקטובר שנת 2015 נפרדו הנאשם ונ, וזו עברה להתגורר בבית אמה. הילדים נותרו בחזקתו של הנאשם וביקרו אצל נ מעת לעת. במהלך התקופה שלאחר עזיבתה של נ, תקף הנאשם את ילדיו מספר פעמים וגרם להם חבלות וכן הדיח את בנותיו למסור הודעה כוזבת, כאילו אחיה של נ הכה את מ.

אישום ראשון

ביום 12.01.16 הגיע הנאשם לתחנת המשטרה יחד עם שתי בנותיו, מ וע והגיש תלונה שקרית נגד אחיה של נ על כך שכביכול סטר למ בעת שבקרה אצל נ. כמו כן הנאשם אמר לבנותיו כי עליהן לספר לחוקרי המשטרה כי האח הכה את מ. הנאשם איים על ע, כי אם לא תעשה כמצוותו ותשקר לחוקרי המשטרה ירצח אותה. למ הבטיח הנאשם, כי יקנה לה אופניים אם תעשה כדבריו. בשל הוראותיו של הנאשם, מסרה ע הודעה כוזבת לחוקרת משטרה, כי אחיה של נ הכה את מ וגם מ מסרה דברים דומים לחוקרת ילדים.

בשל מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירות של הדחה בחקירה ומסירת ידיעה כוזבת.

אישום שני

בסמוך לתחילת פברואר 2016, בשעות הערב, הכתיב הנאשם לע קללות שונות אותן ציווה עליה לומר לאמה - נ - כאשר תשוחח עמה בטלפון. ע השמיטה את אחת המילים אותן הכתיב לה הנאשם. בשל כך לקח הנאשם מידיה של ע את העפרון בו כתבה, דקר אותה באמצעותו פעמיים בירכה השמאלית, הכה אותה, סטר לה ונתן לה אגרופים. ע ברח

מן הנאשם וזה רדף אחריה, הרים אותה וזרק אותה על הרצפה. בהמשך זרק הנאשם לעבר ע עציץ אשר פגע בפניה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לע חבלות ושריטות על פניה וסימני דקירות על ירכה וחולצתה נקרעה.

י, אשר צפה במתרחש ביקש מהנאשם לחדול ממעשיו ובתגובה סטר לו הנאשם פעמיים.

בשל מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי ותקיפה בנסיבות מחמירות.

אישום שלישי

במועד סמוך לדצמבר 2015 בשעות הערב, הורה הנאשם לע להכין לו קפה. הקפה אותו הכינה ע לא היה לטעמו של הנאשם ועל כן שבר הנאשם את הכוס, לקח כבל חשמל והכה בו את ע ברגליה ובידה השמאלית. כמו כן הכה הנאשם בכבל את י ברגליו וסטר למ.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לע ולי סימני חבלה ברגליהם.

בשל מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי ותקיפה בנסיבות מחמירות.

אישום רביעי

במועד סמוך לסוף חודש ינואר שנת 2016, העירה ע את הנאשם בבוקר על מנת שיקום לעבודתו. הנאשם הורה לע להכין לו קפה ולהביא לו את הסיגריות וכן ביקש שתביא לו בגדים נקיים. ע הביאה לנאשם חולצה וגופיה, אך לא מצאה זוג מכנסיים נקי - ועל כן איים עליה הנאשם כי אם לא תמצא לו זוג מכנסיים הוא ירצח אותה. להמחשת האיום לקח הנאשם סכין, נעץ אותו בקיר הגבס שבסלון ואמר לע כי יהרוג אותה.

ע מצאה זוג מכנסיים ונתנה אותו לנאשם והוא ביקש ממנה שתביא לו גם מגבת. ע הביאה לנאשם מגבת, אך הנאשם אמר כי המגבת מלוכלכת ועל כן הכה את ע באגרופים בפניה ודרך על ראשה. ע הגנה על פניה בידיה, והנאשם הכה אותה באגרופים בבטנה. ע יצאה מהבית בבכי והנאשם יצא אחריה והפיל עליה דלת מתכת אשר פגעה בה. ע הלכה לחדרה והנאשם סטר לה ומשך בשערותיה.

י נחלץ לעזרתה של ע ונסה להגן עליה, אך הנאשם סטר לו ודחף אותו, עד אשר נפל ארצה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לע דימום מהאף ונפיחות בצד ראשה.

בשל מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי ותקיפה בנסיבות מחמירות.

אישום חמישי

בסמוך לדצמבר 2015 סטר הנאשם למ פעמיים על לחיה. בשל כך הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה התייחס בטיעונו לחומרת העבירות אותן עבר הנאשם ופגיעתן בערכים מוגנים. עוד הפנה לכך שלחובת הנאשם הרשעות קודמות ומאסר מותנה חב הפעלה. בין היתר טען, כי מעשיו של הנאשם עולים כדי התעללות בילדיו. לאור אלה ביקש להטיל על הנאשם עונש של ארבע שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי לילדיו.

ב"כ הנאשם התמקד בטיעונו בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר סובל מבעיה נפשית, אשר לשיטתו מציבה אותו בקרבת הסייג לאחריות פלילית. בהקשר זה הפנה להתנהגותו של הנאשם לאורך שמיעת התיק. לאור אלה, ביקש לנהוג בנאשם במידת הרחמים ולהשית עליו עונש החופף את ימי מעצרו. עוד טען ב"כ הנאשם, כי הטלת עונש מחמיר ללא טיפול, לא תביא להרתעת הנאשם.

מתחם העונש - עבירות אלימות

חומרת מעשיו של הנאשם זועקת. הנאשם השליט בביתו משטר של אלימות חסרת פשר כלפי ילדיו, בעיקר כלפי ע, נערה בת 13, בה נהג כאילו היא שפחתו, אשר חובתה לדאוג לצרכיו השונים. הנאשם ראה לעצמו זכות לדרוש מע להכין לו קפה, להביא לו סיגריות ולדאוג לו לבגדים נקיים - וכאשר הקפה אותו הכינה ע לא היה לטעמו של הנאשם, או כאשר התמהמהה מלמצוא לו בגדים, תקף אותה הנאשם באכזריות וגרם לה לחבלות ממשיות. כמו כן הנאשם איים על ע מספר פעמים כי ירצח אותה אם לא תענה לדרישותיו השונות - ובמקרה אחד המחיש את האיום בנעיצת סכין בקיר גבס.

י ספג את נחת זרועו של הנאשם, כאשר ניסה לגונן על ע, בשני ארועים סטר הנאשם למ, ללא כל סיבה ברורה.

לא יכול להיות ספק כי המעשים גם גרמו לפגיעה בתחושת הבטחון והערך העצמי של ילדיו של הנאשם ובכבודם: אלימות המתבצעת בתוך המשפחה פוגעת קשות במסגרת המשפחתית וביציבותה. הפגיעה הגופנית היא קשה, אך חמורה יותר היא הפגיעה הנפשית אשר נגרמת לקרבות מכך שבית המשפחה, המקום בו אמור אדם לחוש בשלווה ובטחון, כשהוא מוקף באהובים עליו, הופך לזירת אלימות ואיומים. לא יכול להיות ספק, כי השלכות מעשיו של הנאשם ילוו את ילדיו עוד שנים רבות. אמנם ע ספגה את עיקר האלימות והאיומים, אך ברור כי האווירה הקשה אותה השליט הנאשם בביתו פגעה גם בי ובמ.

נתון מחמיר נוסף, הוא העובדה שהנאשם ביצע את העבירות לאחר שאמם של הילדים, נ, עזבה את בית המשפחה, בשל סבלה מן הנאשם. הנאשם ניצל את פגיעותם של ילדיו ואת העובדה שאמם לא יכלה להגן עליהם, על מנת לפגוע בהם.

אין כל ערך באמירות נוקבות וברטוריקה גבוהה כנגד אלימות בתוך התא המשפחתי, אם אין מתלווה להן עונש מוחשי ומכביד, המעביר בדרך ברורה ומובנת את המסר בדבר הפסול שבמעשים. פעמים רבות נקבע בפסיקת בית המשפט העליון, כי מדיניות ענישה ראויה מחייבת השתת עונשים חמורים, אשר יבטאו את שאט הנפש שמעוררים המעשים וירתיעו מפני ביצועם. ר' למשל ע"פ 669/12 - י.ע. נ' מדינת ישראל, שם נפסק (ביחס לאלימות כנגד בת זוג, אך הדברים יפים גם ביחס למקרה שלפני):

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או

הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה" (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012)).

ר' גם ע"פ 6758/07, פלוני נ' מדינת ישראל:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית היא כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרת ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג... נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

ביחס לעבירות אלימות שמבצע הורה כלפי ילדיו נפסק בע"פ 30/04, פלוני נ' מדינת ישראל:

"...כאשר הפוגע האלים איננו אלא אביו של הנער הנפגע, המופקד מכח הטבע ומכח המשפט על הגנתו, ועל שלומו, טובתו, ורווחתו. הצורך להגן על קטינים חסרי ישע מפני מבוגרים הפוגעים בהם פגיעות אלימות מחייב מסר עונשי חד משמעי. על אחת כמה וכמה כך הוא כאשר הפוגע הינו בן משפחה של קרבת האלימות, כאשר הניגוד העמוק בין חובתו הטבעית והמשפחתית לבין מעשיו בולט במיוחד וראוי להוקעה עונשית מיוחדת".

בקביעת מתחם העונש ההולם את מכלול העבירות, יש לבטא את חומרת המעשים ועצמת פגיעתם בבני משפחתו של הנאשם וכן את הצורך להרתיע את הנאשם ואחרים מביצוע עבירות דומות. המעשים מושא האישומים השני עד החמישי בוצעו בפרק זמן של מספר חודשים, כלפי שלושת ילדיו של הנאשם, ויש ביניהם קשר ענייני. לאור זאת, אקבע מתחם עונש הולם אחד למכלול המעשים (מה גם שב"כ המאשימה לא ביקש לקבוע מתחמים נפרדים).

לאור האמור למעלה, המתחם ההולם את מכלול המעשים מושא האישומים השני עד החמישי, הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין שנה וחצי ועד חמש שנים. ר' למשל עפ"ג 30701-09-15, בסילה נ' מדינת ישראל, שם אישר בית המשפט המחוזי בירושלים מתחם דומה בנסיבות קרובות.

אציין, כי מן הראיות עלו מעשים נוספים, העולים כדי עבירות, אשר עבר הנאשם כלפי ילדיו. כך למשל עולה, כי הנאשם נהג לצרוך סמים ליד ילדיו, ובכך חשף אותם לעולם הסמים. מעשים אלו לא נכללו בכתב האישום, ועל כן לא הבאתי אותם בחשבון בקביעת המתחם. מנגד, התקשיתי להבין את טיעונו של ב"כ המאשימה, כי מעשי הנאשם מהווים גם עבירה של התעללות. ככל שסברה המאשימה כי המעשים מקימים עבירה, היה עליה לכלול אותה בכתב האישום ולאפשר לנאשם להתמודד עמה, ולא להמתין ולהעלות את הטענה בשלב הסיכומים לענין העונש.

מתחם העונש ההולם - האישום הראשון

הנאשם מסר תלונה כוזבת, כי גיסו תקף את מ. גרוע מכך, הנאשם הורה למ וע למסור תלונות כוזבות באותו ענין. על ע איים הנאשם, כי אם לא תעשה כדבריו ירצח אותה. את מ פיתה הנאשם לשקר בהבטחה כי יקנה לה אופניים אם תעשה כדבריו.

חומרתו של ארוע זה ברורה ורבה: הנאשם טפל אשמת כזב חמורה על גיסו, ללא כל בסיס. המעשים היו עלולים להביא למעצרו של גיסו ואולי אף להגשת כתב אישום נגדו. חמור מכך, הנאשם הדיח את שתי בנותיו למסור גרסה כוזבת, תחת איומים והשאה, ובכך חטא והחטיא את בנותיו הקטנות. יתרה מכך, מעשיו של הנאשם נועדו לפגוע במשפחתה של אמם, והשימוש אותו עשה הנאשם בבנותיו לשם כך היה עלול לגרור קרע משפחתי.

מעבר לפגיעה הישירה בגיסו של הנאשם ומשפחתו, המעשים פגעו בערכים כלליים, של טוהר ההליך המשפטי ושלטון החוק.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את המעשים מושא האישום הראשון הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין ששה חודשים ועד שנה וחצי.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירות

הנאשם יליד 1982. פרוד מאשתו ואב לשלושה. לחובתו מספר הרשעות קודמות:

בשנים 1998 ו- 1999 נדון בבית המשפט לנוער בשל עבירות התפרעות ונדון לקנסות.

בשנת 2002 הורשע הנאשם בהחזקת סכין ונדון למאסר מותנה.

בשנת 2015 נדון הנאשם לתשעה וחצי חודשי מאסר בפועל וחצי שנה מאסר מותנה, בשל עבירות אלימות כנגד נ ואיומים על שוטר.

לכל אורך ההליכים, הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו אלא כפר בהם. רק כאשר העיד הנאשם, הוא שינה טעמו והודה בחלק מהמעשים המיוחסים לו, תוך שהסביר כאילו נעשו "בצחוק של אבא". ניכר היה בנאשם בעת שהעיד, כי אינו מודע לחומרתם של מעשיו ולנזק הכבד אותו גרם לילדיו.

מצבו הנפשי של הנאשם

טען ב"כ הנאשם, כי בשל מצבו הנפשי של הנאשם, הוא קרוב לסייג לאחריות פלילית ויש להביא זאת בחשבון בגזירת דינו. לא ראיתי כי ניתן לקבל טענה זו:

אכן, התנהגותו של הנאשם במהלך הדיונים לא היתה שגרתית. הנאשם הרבה להתעמת ולהתווכח עם בא כוחו ופנה לבית המשפט מספר פעמים באופן שלא התאים למעמד (ר' לשם הדוגמה ע' 5 לפרוטוקול ישיבת יום 5.6.16, ע' 9 לפרוטוקול ישיבה מיום 23.8.16, ע' 10 לפרוטוקול ישיבה מיום 8.9.16). כמו כן, בשנת 2010 הואשם הנאשם בהחזקת סכין, אך ההליכים נגדו הופסקו.

ועם זאת, חוות דעת פסיכיאטרית שנערכה ביום 13.3.16 קבעה באופן ברור, כי הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין. יתרה מכך - בחוות הדעת נקבע מפורשות, כי המעשים בהם הואשם לא בוצעו בשל מצבו הנפשי, אלא כתגובה מצדו לעזיבתה של אשתו את הבית.

הנאשם לא חלק על חוות הדעת, אסר על סניגורו לחקור את עורכת חוות הדעת (ר' ע' 7 לפרוטוקול ישיבה מיום 14.7.16) ולא הציג חוות דעת מומחה נגדית מטעמו. משכך, אין בסיס עובדתי ממשי לטענות ביחס למצבו הנפשי של

הנאשם, מה גם שטענות בא כח הנאשם עומדות לכאורה בסתירה לעמדתו של הנאשם עצמו. אכן, מדברי העדים (בעיקר אמו של הנאשם) ניתן להבין כי הנאשם סובל מבעיה נפשית כלשהי (והתנהגותו של הנאשם באולם תומכת בכך). ועם זאת, הנתון המחייב הוא חוות הדעת הפסיכיאטרית, לפיה מעשיו של הנאשם לא נבעו ממצבו הנפשי, אלא מעזיבתה של אשתו את הבית.

לפיכך דין טענה זו להדחות.

דין והכרעה

מכלול השיקולים פועל לחובת הנאשם, והתקשיתי למצוא נקודה לזכותו:

לחובת הנאשם הרשעות קודמות, המעידות על נטיותיו האלימות. המעשים בהם הורשע בתיק זה בוצעו זמן לא רב לאחר ששוחרר ממאסר משמעותי בשל עבירות אלימות כלפי אשתו, ובעת ביצוע המעשים היה תלוי מעל ראשו מאסר מותנה.

הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו אלא כפר בהם. ועם זאת, הבאתי בחשבון לזכות הנאשם את העובדה שבסופו של יום, בעת שהעיד, קיבל אחריות לפחות לחלק ממעשיו.

מעדותו של הנאשם עולה, כי למרות שהודה בביצוע חלק מהמעשים בהם הורשע, אין לו כל תובנה או מודעות לחומרתם ולנזק אותו גרם לילדיו. משכך, ברור כי הנאשם אינו מתאים לכל הליך טיפולי, לפחות בשלב זה של חייו.

לאור אלה, ראיתי לגזור על הנאשם עונש הנמצא במרכזו של מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מהאשומים, תוך צבירה מסוימת של העונשים וכן להפעיל את המאסר המותנה שלחובתו באופן מצטבר. אלמלא עמדתה של המאשימה, להשית על הנאשם עונש של ארבע שנות מאסר בפועל, יתכן ואף היה מקום להחמיר עימו יותר.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שלוש וחצי שנות מאסר בפועל. התקופה תמנה מיום מעצרו של הנאשם.
- ב. מפעיל מאסר מותנה של ששה חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 3549-01-15 ביום 19.5.15. עונש זה יופעל במצטבר לעונש המאסר שבסעיף א', כך שסך הכל ירצה הנאשם ארבע שנות מאסר.
- ג. שמונה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור כל עבירת אלימות שהיא עוון, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ה. פיצויים לע בסך 20,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.1.17.
- ו. פיצויים לי ומ בסך 4,000 ש"ח כל אחד. הסכום ישולם עד ליום 1.1.17.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ב' חשוון תשע"ז, 03 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.